

La princesa triste

Olga Garcia

La princesa trista

ÍNDIA (el nom)

Hi havia una vegada una princesa del desert, bonica i intel·ligent, que sempre estava trista.

Tenia tot el que una princesa pot desitjar. Era molt i molt maca. Els seus cabells negres i arrissats emmarcaven una cara de línies suaus i alhora exòtiques. El seu cos era sa i atlètic, ni massa gros, ni massa prim.

Els seus armaris eren plens de les més meravelloses sedes. El seu pare les feia portar d'un país llunyà anomenat Índia. I aquest era precisament el seu nom: ÍNDIA. Va ser idea de la mare; deia que, quan el pronunciava, tot de fragàncies i textures estranyes li omplien els sentits. *Íiiiiinnndiaaa.....*

Una cort de criades tenien cura d'ella. Preparaven el bany, li feien massatges, jugaven a cartes i a tennis, cuinaven els seus plats preferits...

Una de les seves postres predilectes era la crema catalana. Li havien explicat que era originari d'un petit país on la gent tenia l'hàbit d'estalviar «per al dia de demà».

Els seus pares l'estimaven, si fa no fa, com tots el pares estimen els seus fills: una mica *Massa* i una mica *Malament*.

Havia estat instruïda per grans savis orientals i occidentals en les principals arts i coneixements del món: ciències, matemàtiques, geografia, literatura, astrologia, dibuix, cant, música i poesia.

Tot i aquests coneixements, no li havia estat possible esbrinar el perquè d'aquella tristor. No es compadia d'ella mateixa, era un dolor; no, més aviat era un forat, un forat fosc i humit just en el centre del pit.

La varen visitar metges doctoríssims de Suïssa, gurús de l'Índia, bruixots de l'Àfrica, acupuntors de la Xina, embruixadors de les Filipines, samurais del Japó, psiquiatres alemanys, gitanes espanyoles i, fins i tot, un xaman especialitzat en tota mena de tristors

que venia d'Alaska, Amèrica.

Va ser aquest últim el que va fer un comentari ben estrany que ningú no va entendre: «li falta vida».

A tots ells, els pagaven els seus pares que eren molt rics; cosa ben curiosa ja que no tenien ni cultius, ni bestiar, ni bancs per especular. Només un immens territori de sorra (com la de la platja, però sense gent estirada al damunt) del qual brollava un inesgotable líquid negre que, pel que semblava, era tremendament popular a tot el món.

La llum del sol inundava la seva cambra al matí. A l'Índia li agradava. Mai no permetia que tanquessin les cortines d'aquells enormes finestrals que donaven al jardí. Sí, enmig de tota aquella sorra, havien instal·lat un sistema de rec impossible i havien plantat cinquanta-set espècies diferents d'arbres i dues-centes quaranta-tres flors de colors variats.

Molt més enllà hi havia el mur de Palau.

Un dia, l'Índia va comunicar als seus pares que marxava a veure món.

LA DECISIÓ

Quan l'Índia va comunicar als pares que marxava a veure món, l'Amira, que així es deia la mare, va arrencar a plorar (i totes les criades també, com manava el costum); en Tabit, el pare, es va posar a cridar (i tots els criats també, com manava la tradició).

Al cap d'una breu estona de xoc i confusió, l'Amira es va tranquil·litzar una mica, i va abraçar la seva filla. El pare no la va abraçar, però va deixar de mirar-la com «la seva nena» i, des d'aquell instant, començaria a assajar altres tipus de mirades.

—Ho he meditat molt —els va dir l'Índia—, m'emportaré un objecte de cada un de vosaltres perquè us quedeu més conformes, però marxaré sola.

Dit i fet, al cap de dues setmanes ja ho tenia tot preparat: dos conjunts de roba i sabates d'estiu, dos d'hivern, un abric per si feia fred, una tovallola, estris de neteja personal, una manta, aigua, mapes de tot el món, perquè no sabia on anava, i una mula per carregar-ho tot.

La mare li donà una fotografia on estaven els tres junts al jardí de Palau, sota el cirerer, perquè tenia por que els trobés a faltar o els oblidés.

En Tabit li donà una targeta que, segons li explicà, servia per obrir tota mena de portes.

—No us hi amoïneu —va dir als pares—, sóc una noia culta i bonica, tinc mapes, una mula carregada d'aigua i roba, una foto i una targeta. Buscaré el precipici més gran de la Terra, tiraré allà la meva tristor i tornaré a casa més alegre que mai.

El pares no van plorar —això hauria volgut dir que no tenien confiança en la seva filla i ella hauria pogut perdre-la de veritat—, així que, van guardar les llàgrimes fins que la porta de Palau es va tancar darrere l'Índia, l'estimada Índia.

El que va succeir aleshores és una mica estrany i una mica improbable, com totes les coses màgiques.

EL DESERT

Com totes les coses màgiques, tot fou una mica estrany i una mica improbable.

El desert era infinit, durant quasi un any va caminar per les dunes de sorra calenta. Els seus habitants es mostraven recelosos quan ella els explicava que era una princesa trista en busca d'un gran precipici, però, després, l'acollien amb hospitalitat i no li va faltar mai res: ni aigua, ni menjar, ni companyia, ni solitud.

Va conèixer molta gent viatgera i a tothom li preguntava si sabia on hi havia un estimball. Cap de les persones a qui va preguntar no n'havien vist mai cap, de precipici; en canvi, *sí* que n'havien sentit parlar, i l'enviaven cap al Sud, cap al Nord, o bé allà on els semblava, perquè els habitants del desert no es poden permetre deixar preguntes sense resposta, si no, durant la nit, queden enterrades sota la sorra i mai més no poden ser contestades o, si més no, resulta molt més complicat.

De tant en tant, es mirava la foto dels pares. Els enyorava, però no per això estava més trista. La targeta-que-obre-portes, a poc a poc, la va anar oblidant al fons de la maleta.

No li calia, ja que els tuaregs no posen panys a les portes de les tendes. No cal. Els veuen venir de lluny, els estrangers.

Per fi, un dia va trobar un viatger que li va donar una informació prou interessant. Era un tipus petit i prim, amb la pell de color oliva i una taca vermella pintada al mig del front.

—Em dic Nerhu —va dir—, vinc de l'Índia. Allí hi ha un gran riu sagrat que neix a les muntanyes més altes del món. Allà hi deu haver, també, el precipici més gran.

—Em dic Índia, com el teu país —va dir ella. Vinc de l'Aràbia i sóc una princesa trista, per això viatjo. Per quina raó viatges, tu?

—Vaig tenir un somni —va contestar en Nerhu—. Estava en una gran extensió de sorra i trobava una clau amb una etiqueta que deia «OBRE-TOTES-LES-PORTES». He vingut a buscar-la.

—Caram! —va exclamar l'Índia— La tinc jo aquesta clau!; quasi l'havia oblidada... Té.

En Nerhu li agrai moltíssim. La clau no era ben bé com se l'havia imaginada, però ell sabia, per experiència, que de vegades les imatges dels somnis son més aviat simbòliques i que, després, a la realitat, havies d'acceptar allò que més s'hi assemblés.

L'hindú pensà a tornar a casa seva amb la noia, però el cert és que no tenia pressa i trobava interessant la vida dels tuaregs. Tant d'espai per a tan poca gent! Tanmateix, era millor que ella viatgés sola. Era el camí de la princesa, no pas el seu. En Nerhu demanà permís als tuaregs per quedar-se una temporada i aquests l'hi concediren, perquè la seva mirada els recordava alguna cosa enigmàtica i propera alhora...

Al cap d'uns anys, en Nerhu i l'Índia es van trobar de nou en un país bellíssim anomenat Brasil. Allà, l'Índia va saber que en Nerhu, amb la targeta, havia pogut obrir moltes portes per als més pobres del seu país, que n'hi ha molts. Això, però, és una altra història que ha de ser narrada en un altre moment i potser, fins i tot, per una altra persona.

Ella no n'era conscient, però el forat del seu cor ja no era tan humit. El sol i l'amabilitat n'havien evaporat una mica l'aigua i en el cel del desert es dibuixà un núvol

blanc que proporcionà als homes una formosa ombra on descansar durant uns dies.

La princesa repregué el camí amb la força que donen la innocència i l'esperança.

LA GUERRA

L'Índia repregué el camí amb la força que donen la innocència i l'esperança. Agafà la seva maleta, la manta, la foto i la mula i es dirigí cap a aquell país misteriós on naixia un riu sagrat.

El paisatge, a poc a poc, derivà del daurat al verd. Encara era més verd que el seu jardí. Esperava que els seus habitants tinguessin cura de tanta meravella... Suposà que els residents serien generosos, com la natura que els envoltava; tingué, però, una trista sorpresa.

Per començar, hi havia dues categories de persones: els homes i les dones. Les dones portaven la cara tapada i eren considerades éssers inferiors. Era estrany, com podia ser que un «ésser inferior» fos capaç, entre moltes altres coses, de donar Vida? A l'Índia li hauria agradat debatre aquest i uns altres temes amb uns savis que parlaven a les mesquites, però la van expulsar de tots els temples en què intentava entrar.

—Si segueixes així, t'hauem de ficar a la presó o potser, fins i tot, t'hauem de matar! Marxa d'aquí i no contaminis el cor de les dones, ja que no són teves, que són nostres!

Això li van dir.

Llavors intentà parlar amb les dones, però elles tampoc no la van voler escoltar, per vergonya, per por i per protegir els seus fills; prova inequívoca, aquesta, que no eren éssers inferiors, sinó heroïnes anònimes.

Així doncs, va haver de marxar a corre-cuita i amb el rostre amagat.

El següent país que travessà estava en guerra. Els homes es mataven i els nens patien gana, mutilacions, malalties i separacions.

Va ser llavors quan va començar a plorar.

Va plorar durant vint-i-un dies i vint-i-una hores sense parar. De dia i de nit. Era tant el plor que sorgia, que la pell de la cara se li obria i aquell líquid salat li coïa i la feia plorar encara més. Va creuar aquell trist país de frontera a frontera plorant. En acabat, es va sentir una mica millor. Ja no estava tan trista. Estava enfadada!

Es va tallar els cabells, els va vendre i va donar els diners a una família per comprar menjar i medecines. També els va regalar les seves robes i la mula; de segur que ho necessitaven més que ella. L'Índia es va quedar amb l'aigua i la fotografia.

ÍNDIA (el país)

Amb l'aigua i la fotografia, molt més lleugera d'equipatge, va seguir el seu rumb cap als Himalàies. A l'Índia, el país, s'hi sentí com a casa (tot i que era absolutament diferent al Palau dels pares). La seva gent l'acollí amb estima. Sense fer-li gaires preguntes, compartiren amb ella el te i el tint amb què es decoren un puntet situat al mig del front. Li ensenyaren com banyar-se al Ganges i com evitar els mals de panxa que provocaven aquelles aigües tèrboles.

També li mostraren com posar-se un sari de trenta-tres maneres diferents i com menjar poc i no passar gana. A més a més, la princesa va aprendre a estimar sense envair l'espai dels altres, a somriure quan les coses no sortien de la manera prevista i a acceptar la mort com a part de la vida.

En arribar al Nepal, una petita família de la localitat (només tenien quatre fills), li confeccionà una manta de llana tosca i colorida. Estigué encantada, agraïda i abrigada.

El primer cop que va veure les muntanyes, es quedà sense respiració. La llum del sol, que reflectia la neu, se li va ficar per les venes i li va il·luminar el cos.

Tota ella brillava.

Va restar allí deu setmanes senceres abans de començar a ascendir la muntanya. Es volia informar bé perquè, d'aquell lloc, no en tenia cap mapa.

Tothom era, com haurien dit en d'altres indrets, pobre; però, els habitants no se'n

consideraven, de pobres... Per quina raó se n'haurien de considerar, si vivien al bell mig d'un paradís sagrat?

Un dia, mentre passejava entre nadius senzills i turistes en busca d'un perdut esperit diví, un senyor vestit de taronja, que li recordava en Nerhu, se li apropà i li digué:

—Segueix el camí que t'indica el teu cor, així és impossible que et perdís.

—Això sí que ho puc fer —pensà ella. Ho havia après al desert i era veritat que no s'havia perdut mai.

LA MUNTANYA

Era veritat que mai no s'havia perdut..., no obstant això feia força fred, fins i tot amb aquella manta de colors. Tenia penellons a les orelles, a les mans i als peus, però, sempre que trobava un precipici, li semblava que no era prou fons per llançar el seu forat de tristor, així que continuà pujant i pujant.

Un dia ja no va poder caminar més. Es desmaià damunt la neu.

Quan despertà, un vellet amb la cara solcada d'arrugues i d'un amplíssim somriure l'estava mirant. No va dir res, només la mirà i li oferí un te molt fort, amarg, sense sucre i molt calent.

Mai no l'havien mirada d'aquella manera. D'una banda se sentia despullada (tot i que l'havien abrigat moltíssim) i, de l'altra, se sabia immensament estimada; i completament, absolutament, acceptada. Així, sense més ni més.

—T'esperava —va dir el vellet arrugat.

—A mi? —s'estranyà ella— Ni tan sols jo sabia que vindria.

—Està bé —va dir ell—, és hora que t'aixequis, has de treballar.

Tot allò era força confús; ella no havia anat pas a treballar, només buscava un gran precipici. Intentà diverses vegades de dir-li-ho, a aquell enigmàtic senyor, però ell només la mirava i li somreia.

Per primera vegada, des que havia arribat, va veure on era.

Un temple immens de pedra roja s'estenia davant dels seus ulls. Estances

rectangulars, circulars i ovalades amb patis interiors, omplien aquell altipla de la serralada. La construcció estava finament treballada amb sanefes i imatges de mil i un déus. Als patis penjaven tot de drapets de colors amb oracions delicadament brodades.

Desenes de grues (que és un ocell sagrat) passejaven pels jardins. Les espelmes i el sàndal eren presents a totes les habitacions; regalaven la vista i l'olfacte.

Desenes de persones omplien les diferents estances. Uns deien oracions, uns altres tenien cura dels jardins, uns altres estudiaven impensables matèries, altres contemplaven, descansaven, cantaven o xerraven sobre importants qüestions com, per exemple, quin és l'efecte dels astres a la nostra vida, quina és l'hora més adient per meditar, o quin és el millor moment per plantar els enciams i els tomàquets.

El vellet la va portar a un pati interior on hi havia un gran toll de fang.

—Banya't aquí —va dir. El seu to de veu era quasi una ordre, però... immensament amorós.

L'Índia va obeir. No sabia per què havia de fer una cosa tan rara, però, al cap i a la fi, havia fet moltes coses estranyes l'últim any i mig. No vindria d'una.

El fang era fred i, alhora, acollidor. Durant set dies i set nits li van ordenar de fer aquell bany. No li van permetre menjar. Només aquell te fort, amargant i calentíssim.

El vuitè dia, li van donar per esmorzar una selecció de fruits exquisits. Tots de diferents colors i sabors, tots frescos, tots sagrats... (també). A continuació la portaren a l'hort.

—Treu les males herbes —li digueren.

Tres dies i una mica més va estar separant herbes, i l'hort semblà un jardí.

El quart dia, el vellet li va comunicar que marxaven «d'excursió». Van caminar tot el matí. Quan el sol estava en el punt més alt del cel van arribar a un petit torrent d'aigua.

—És el Ganges —va dir ell—. Beu.

L'aigua era tan fresca que li feien mal les dents. Però era BONA, BONÍSSIMA.

No li va donar cap explicació, com sempre. Tampoc no l'esperava, havia après a confiar...

El dia següent, visitaren un bell Palau construït amb pedra blanca. Qui i com havia pujat tota aquella pedra fins allà dalt?

Tot el que la vista podia contemplar i endevinar era de color blanc: el palau, la neu, els ocells i, segurament, tot d'animals que, com que també eren blancs, no es veien en absolut damunt la muntanya nevada.

Sortiren a una terrassa on bufava el vent més fort que ella mai no havia sentit. Tot i que al desert també n'és, de fort, no era el mateix; aquell vent... CANTAVA!

S'estava tornant boja? Mirà el vellet. SOMREIA. Sí, ell també ho sentia!

—Aquí neix el vent i emprèn viatge per tota la Terra —digué—, pots enviar un missatge i el vent el farà arribar a totes aquelles persones que el vulguin escoltar.

No s'ho va pensar ni un moment: *Amooooor!*

—Ara et portaré a l'indret més alt on una persona pot arribar —continuà.

Justament allà on és impensable ascendir més, pujaren per una escala estreta de marbre blanc amb cent setanta-set esglaons. Per fi, arribaren a una balconada a la vora de l'estimball més profund de l'univers (amb excepció de l'abisme que s'apodera del cor de les persones que se suïciden; elles no tenen la sort de trobar una persona sàvia amb un somriure innocent).

—Ja pots tirar el teu forat fosc i humit —va dir l'home vell i savi.

Ella buscà dintre seu. No hi era!

Suaument, lentament, anà arribant a la seva consciència... L'havia anat perdent pel camí... S'havia anat omplint de vida... Un somriure ample, molt semblant al del vellet, es dibuixà al seu rostre.

—Has deixat que la humitat es convertís en núvol i servís als habitants del desert —l'indi posava paraules als seus pensaments—; has regalat la teva targeta-que-obre-totes-les-portes a un cercador com tu, sense importar-te si la podies necessitar més endavant. Has regalat els teus bells cabells i les teves pertinences per ajudar a unes persones germanes. Has permès a Gaia que plorés a través teu pels mals que els homes es fan a ells mateixos. Has acceptat l'hospitalitat de les gents del món amb confiança i agraïment.

Has permès que la llum il·luminés el teu cor. T'has purificat a l'aigua, al fang i al foc, a través del te calent. Has arrencat les males herbes de la teva ment i li has regalat al vent el missatge de Déu. La Veritat acompanyarà la teva Vida. Torna a casa; els teus pares t'esperen.

La princesa trista, que ja no ho estava, empenqué la tornada al Palau dels pares.

LA TORNADA

La princesa trista, que ja no ho estava, tornà al Palau dels seus pares.

La veieren arribar amb la pell bruna de tant sol, els cabells curts i una mirada recentment estrenada.

Havien passat més de dos anys des que havia marxat; no estava envellida, però els seus ulls tenien una mirada antiga, oberta, i molt ALEGRE!

La mare plorava d'alegria (i les criades també). En Tabit gesticulava amb els braços, tal com fan els homes d'aquelles terres quan estan contents (els criats també gesticulaven). Tot el Palau era una festa.

Des de llavors la princesa Índia surt sovint de viatge. Allà on sent que la Terra plora, dirigeix els seus passos i s'ofereix al gran Pla Diví de re-convertir aquest planeta blau en un Paradís.

Olga Garcia